



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-09-18134 טמיר-ברק נ' לנגרמן

לפני כבוד השופט רז נבון

המבקשת: יוספה ברק

נגד

המשיב: נתי לנגרמן

החלטה

1. לפני בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, לפי הוראות חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן: "החוק").
2. לטענת המבקשת, המשיב, שהינו עיתונאי בערוץ 14, מתנהל מזה מספר חודשים באופן אובססיבי ומפרסם כנגדה כתבות מכפישות.
3. המבקשת מציינת, כי הגישה כנגד המשיב תביעת לשון הרע (ת"א 28623-07-22, בבית משפט השלום ברחובות-להלן: "תביעת לשון הרע"), וכי חרף הגשת התביעה, ממשיך המשיב לנסות ולפגוע בגיוס הכספים שלה, כדי לממן את ייצוג המשפטי.
4. לאחר שעיינתי בבקשה, הרי שבהתאם להוראות סעיף 7(ה) לחוק סברתי, כי דין הבקשה להידחות כבר עתה. כפי שיובהר להלן, בקשתה דומה שהגישה המבקשת כנגד המשיב נדחתה אך לאחרונה ע"י סג"נ כב' השופט טל חבקין ובית משפט זה איננו יושב כערכאת ערעור בהליך שהסתיים; בנוסף ומבלי לגרוע מן האמור, האכסניה המשפטית המתאימה לטענות המבקשת אינה בחוק למניעת הטרדה מאיימת.

א. הבקשה כנגד המשיב נדונה והוכרעה במסגרת ה"ט 22-07-21796 :

5. במסגרת ה"ט 22-07-21796, הגישה המבקשת בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיב. הבקשה הוגשה ביום 12 ביולי 2022 (להלן: "הבקשה הראשונה").
6. במסגרת הבקשה הראשונה, הלינה המבקשת על פרסומים שפרסם לטענתה המשיב כנגדה ברשת החברתית "טוויטר" שמטרתם לטענתה לפגוע במבקשת פגיעה קשה העולה כדי פגיעה בשמה הטוב ובשלוותה.
7. בית המשפט סבר עם קבלת הבקשה, כי לכאורה אין מדובר בהטרדה מאיימת ויש מקום לדחות את הבקשה על הסף. המבקשת עמדה על בקשתה, ובהתאם התבקש המשיב למסור את תגובתו, וזה עשה כן ביום 17 ביולי 2022.
8. ביום 17 ביולי 2022, הכריע סג"נ כב' השופט טל חבקין בבקשה הראשונה ודחה אותה, ללא צורך בדיון. במסגרת החלטתו, קבע בין היתר כב' השופט חבקין, כי:



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 18134-09-22 טמיר-ברק נ' לנגרמן

6" אני מוכן להניח שפרסומיו הכתובים של המשיב מפריעים למבקשת ואף פוגעים בשמה הטוב. ברם, כפי שצוין בהחלטה בעניין **אלרעי פרייס** שהמבקשת עצמה הייתה צד לה, חוק מניעת הטרדה מאיימת לא נועד לרסן את חופש הביטוי, והכלל היה ונותר שיש להעדיף את הערך החברתי הטמון בחופש הביטוי, ולפגוע בו – בדרך של מניעה מראש – רק במקרים חריגים וקיצוניים העולים כדי הטרדה מאיימת. ככלל, סיקור עיתונאי, אפילו הוא בלתי מחמיא, ביקורתי ואף נוקב, כמו גם דברי ביקורת קשים ומכפישים הבאים בגדר לשון הרע, לא ייאסרו לפי צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת. החוק לא נועד לפגוע בחופש הביטוי אלא באותם מקרים חריגים וקיצוניים של פרסומים פוגעניים, חוזרים ונשנים, אינטנסיביים ואובססיביים שמטרתם הברורה היא לערער את שלווה נפשו ושגרת חייו של מי שהפרסומים עוסקים בו, והם משמשים כלי ניגוח נגדו. על קו הגבול בין פרסומים שיש מקום להכילם בגדרי חופש הביטוי ושהדרך למנוע אותם קבועה בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (שככלל מעדיף סעד נזיקי של פיצוי בדיעבד על מניעת פרסום מראש. ראו ע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא**, פ"ד מג(3) 840 (1989); ה"ט (שלום ת"א) 73665-12-20 **גולבל קורייר אקספרס בע"מ נ' דרוי**, פסקות 35-38 (17.1.2021)) עמד בית משפט השלום בראשון לציון (השופטת כ' בן אליעזר) בקבעו:

"הכלל צריך להיות כי הטרדה באמצעות פרסומים בלבד לא תיחשב כהטרדה שחוק מניעת הטרדה מאיימת חל עליה. דומני, כי על מנת שתחצה ההטרדה באמצעות פרסומים את גבולם של דיני לשון הרע ותיכנס להיכלו של חוק מניעת הטרדה המאיימת, יש להיווכח כי מדובר בפרסומים רבים, חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, כך שהצטברותם ומידת האינטנסיביות שלהם גורמת לפגיעה של ממש ביכולתו של הנפגע לקיים שגרת חיים תקינה.

במצב דברים כזה, עובר מרכז הכובד של ההתנהגות העוולתית לכאורה מן הפרסום המכפיש כשלעצמו, אל האובססיביות שבחזרה על הפרסומים פעמים רבות ובאמצעים שונים, עד כדי פגיעה בשלוות חייו של הנפגע. בנסיבות כאלו, עוד אין מדובר באיזון ה'ירגילי' של דיני לשון הרע, בין שמו הטוב של הנפגע לבין חופש הביטוי של המפרסם, שכן לצד שמו הטוב של הנפגע, מצטרפת גם זכותו לקיים שגרת חיים תקינה במרחב הפרטי שלו ללא הפרעה בלתי לגיטימית.

אין די בפרסום מכפיש סתם, ואף לא ברצף של פרסומים מכפישים, כדי להצדיק תחולתו של חוק הטרדה מאיימת. ריבוי הפרסומים, תדירותם והאינטנסיביות



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-09-18134 טמיר-ברק נ' לנגרמן

שלהם צריכים ללמד על כך שמדובר במי ששם לעצמו כמטרה לשבש את שגרת חייו התקינה של הנפגע, והפרסומים אינם אלא אמצעי בידי במטרה זו. לפיכך, נראה לי כי פרסומים חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, בקבוצות שונות ובתפוצה רחבה, יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת המצדיקה גם הוצאת צו. בהקשר זה נראה כי הכמות והתדירות יכולות להפוך לאיכות, שכן אינני סבורה, כי פרסומים מטרידים, רבים חוזרים ונשנים במדיות שונות באים במסגרת מימוש לגיטימי של חופש הביטוי, ולפיכך יכול ויצדיקו מתן צו הטרדה מאיימת, וזאת בשל הפגיעה הקשה הטמונה בהם בשלוות חייו של המבקש [...]” (ה"ט (שלום ראשלי"צ) 17-06-8252 עזרא נ' מישוריס (23.6.2017)).

7. הפרסומים שפרסם המשיב והתנהגותו כלפי המבקשת אינם באים בגדר אמת מידה זו, אף לא בקירוב. הם אומנם פוגעניים למדי, ויש בהם לכאורה משום פגיעה בשם הטוב של המבקשת. ברם אין משמעות הדבר שהם עולים כדי הטרדה מאיימת. אין מדובר בפרסומים חוזרים ונשנים במידה הדרושה, הם אינם אינטנסיביים דיים, ואין לומר כי הם חורגים מפרסומים החוסים תחת הגנת חופש הביטוי. מבלי לקבוע מסמרות ולכאורה בלבד, אף לא היה מקום למנוע אותם לפי אמת המידה הנוהגת בחוק איסור לשון הרע. ככלל, הדרך ששיטתנו הדמוקרטית מבכרת להתמודד עם פרסומים כגון דא היא סעד של פיצוי בדיעבד, ככל שתוגש תביעת לשון הרע ושלא יעמדו למשיב הגנות מפניה. מובן שאיני מביע כל עמדה ביחס לתביעה כזו, ככל שתוגש”.

9. משמעות הדברים הינה אחת - בית משפט זה (מותב אחר) הכריע אך לאחרונה, כי דין טענותיה של המבקשת בעניינו של המשיב, להידחות, וכי הפרסומים הנטענים אינם מזכים אותה בהגנה הקבועה בחוק במקרה של הטרדה מאיימת. הקביעות עולות כדי מעשה בית דין, ומקימות השתק ביחס לטענות המבקשת אשר נשענות בעיקרן על אותם הפרסומים ממש ("מזה מספר חודשים שהמשיב מתנהל באופן אובססיבי").

10. ככל שהמבקשת סבורה, כי החלטת סג"נ כב' השופט חבקין שגויה, הרי שהדרך להשיג עליה היא פנייה לבית המשפט המחוזי בת"א בדרך של הגשת ערעור. בחירתה של המבקשת להגיש בקשה חדשה לבית משפט זה הינה מוקשית אפוא וחסרת היתכנות.

11. אינני יושב כערכאת ערעור על החלטות בית משפט השלום בת"א, וממילא שהקביעות בבקשה הראשונה (לפחות לגבי פרסומי העבר) מחייבות את בית המשפט הזה. די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-09-18134 טמיר-ברק נ' לנגרמן

ב. גם הפרסומים החדשים אינם עולים כדי הטרדה מאיימת/אכסניה משפטית לא

מתאימה :

12. המבקשת מציינת מספר פרסומים נוספים שבאו לאחר הגשת הבקשה הראשונה :

- פרסום כתבה מיום 13.7.22 - במסגרתה פרסם המשיב באתר חדשות 14, כי המבקשת בחרה: "לשגר איום ישיר לשופט טל חבקין" וכחלק מכך הובא על ידו ציטוט מתוך חשבון הטוויטר של המבקשת שבו כתבה לכאורה: "כיתת יורים מול השופט המסכן שרוצה מינוי למחוזי בועדת השופטים הקרובה" (המבקשת מציינת, כי היא אף נחקרה במשטרה בקשר לכך).
- פרסום של המשיב ברשת הטוויטר מיום 4.9.22 המופנה לח"כ אביר קארה: "אביר קארה, ברצינות? אתה מזמין להשקת המפלגה שלך את יוספה ברק, אישה שבית המשפט קבע שהטרידה קטינים? את ילדיה של ד"ר אלרעי פרייס? אותה אתה מזמין להשקת המפלגה שלך?"
- פרסום של המשיב ברשת הטוויטר מיום 6.9.22: "ציפור קטנה צייצה לי: נגד יוספה ברק, מתנגדת חיסונים שפרסמה תכנים מטרידים בנוגע לילדיה הקטינים של ד"ר אלרעי פרייס- הוגשה תביעה על ידי בעלי הבית, לפינויה. "תביעת פינוי מושכר". ככתוב: שידעו תורמי הפייבוקס המסורים, לאן מגיעה תרומתם הנכבדת".

13. מבלי להביע עמדה ביחס לתוכן הפרסומים, הרי שפרסומים אלה אינם עולים כדי הטרדה מאיימת, אף לא בקרוב. מדובר בפרסום עיתונאי המחווה דעה אודות פרסום של המבקשת עצמה, ובשני פרסומים נוספים שאין לומר עליהם, כי הם עוכרי שלוה באופן המונע מהמבקשת לחיות את חייה במנוחה. לא הובאה גם אינדקציה לאובססיביות מצד המשיב ואף המבקשת עצמה מכנה את הדברים רכילות גרידא.

14. אין מדובר במקרה חריג המקים עילת התערבות לפי הוראות החוק, באופן שיאפשר לעקוף את הברור לפי חוק איסור לשון הרע תשכ"ה-1965, אשר אמור לטפל בפרסומים פוגעניים, ככל שניתן לראות בהם כאלה.

15. המבקשת מציינת, כי במסגרת צו מניעה שהגישה לבית משפט השלום ברחובות, במסגרת תביעת לשון הרע שהיא מנהלת כנגד המשיב (צו מניעה שהוגש ביחס לפרסומים מושא בקשה זו/חלקם), ציין כב' השופט פת (עת דחה את בקשתה), כי קיים הליך חליפי למניעת פגיעה בשמו הטוב של אדם, זאת לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. גם אם קיים הליך חליפי כפי הנטען (הגם שלטעמי החוק למניעת הטרדה מאיימת לא נועד במהותו לטפל בשמו הטוב של אדם), הרי שבעניינינו הפרסומים המתוארים אינם עולים כדי הטרדה מאיימת המצדיקה התערבות שיפוטית. ככל שסבורה המבקשת, כי הפרסומים עולים כדי





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-09-18134 טמיר-ברק נ' לנגרמן

לשון הרע, תתכבד ותמצה את ההליכים האזרחיים בקשר לכך. לא ניתן לאפשר מסלול עוקף, ולא מצאתי כל עילה להתערבות שיפוטית מכוח הוראות החוק דנן.

ג. טעמים נוספים המחייבים את דחיית הבקשה:

16. מגמת בתי המשפט היא, כי יש להיזהר שלא להרחיק נדוד ולהפוך את החוק למניעת הטרדה מאיימת לתחליף לבירור טענות שנכון לברר אותן בהליכים אזרחיים רגילים. ראו ה"ט (ת"א) 17-06-33675 אברמצייב נ' דלבריאן (18.6.17), לאמור: "כאשר בית המשפט מוצא כי המדובר בהליך הנחזה כתחליף לנקיטת הליכים אחרים כמקובל, בית המשפט לא יטה לסייע מכוחו של חוק מניעת הטרדה מאיימת,....". בענייננו מדובר במבקשת שמנהלת כנגד המשיב תביעת לשון הרע - הליך אזרחי. מכאן, שהגשת בקשה בבית משפט אחר שעולה כדי "מסלול עוקף" אינה אפשרית ודינה להידחות. 17. לא זו אף זו, החוק למניעת הטרדה מאיימת בא על מנת ליתן מענה דחוף ומתוחם לפגיעה שארעה סמוך לפני הגשת הבקשה (רע"א 1852/21 עזרא נ' ביטאיט, 18.4.21), אלא שבענייננו מדובר על אירועים שנמשכים זה מספר חודשים, וגם בשל כך לא ניתן לרתום את הוראות החוק.

ד. סוף דבר:

18. אין בידי לסייע למבקשת.
19. הבקשה נדחית. זכויות הצדדים שמורות להם ואין בהחלטה זו כדי לקבוע ממצאים לגוף הטענות.
20. מעת שלא התבקשה תשובה אינני עושה צו להוצאות.

המזכירות תשייך לטיפול, תדוור לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, י"ב אלול תשפ"ב, 08 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.




רז נבון, שופט